



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXV. Ego sum via, veritas, & vita. Jo. 14. v. 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

XXV.

Ego sum via, veritas, & vita. Jo. 14. v. 6.

1. Considera Christum JESUM esse perfectum illum præconem Verbi, qui ut modum ostenderet grandi hoc officio rite fungendi, de cælo in terram descendit. *Evangelizare pauperibus misit me, predicare captivis remissionem, predicare annum acceptum* &c. Luc. 4. v. 19. Jam nōstres esse dotes Predicatori necessarias, ut non modō sit bonus, sed optimus, Docere, Movere, & Delectare & tres istæ sunt, quas hoc loco de se Christus tacitè insinuat, cum ait: *Ego sum via, veritas, & vita.* quia ut Via docet, ut Veritas movet, ut Vita delectat. O te beatum, si cognosceres prærium concionatoris tam excelsum. crede mihi, ne unam quidem ommitteres ejus concionum.

2. Considera Christum esse Viam, & ut aalem docere. Ecquid docet? viam expeditam perveniendi ad Paradisum. hæc est scientia, quam præ omnibus aliis addisci maximè terræ interest. Et hæc est quam audiendo Christum illico addisces. quia prius quam ille os aperiret ad dicendum, negari non potest, notam fuisse ad cælum viam. & tamen eò paucissimi pervenerunt. quam ob causam? causa fuit, quia non constabat nisi de solâ viâ mandatorum. & ista, licet omnium planissima videatur, est difficillima; tot sunt pericula, quibus vi exponitur,

qui ad salutem obtinendam aliud agere non vult, nisi ad quod se obligatum agnoscat. Idcirco venit Christus, & viam Consiliorum verbis docuit, signavit exemplis. & hoc modo quid effecit? effecit, ut innumeri, qui aliàs erant perituri, salventur. scis enim tria esse, quæ maximum salutis impedimentum ponunt, Amorem carnis, Amorem commoditatum, Amorem propriæ voluntatis. Jam verò præcepta tres istos amores certis circumscriptis limitibus indulgent. sed quis est, qui intra illos se se possit continere? Id certè difficilium est, quàm ut sobriè manducare possis fructus, qui cum noxii sint, plurimum tamen suavitatis habent: facilius generoso proposito decerneres omnino abstinere. Ecce! igitur id, quod Christus orator tam eximius nobis suavitè, facere nimirum hoc decretum tam generosum se ipsum perfecte puritati, integræ Paupertati & Obedientiæ dedicandi. Id quod est, uti dicimus, DEO non fructus tantum, qui sunt homini ad eò nocivi, sed & arborem donare. sic ubi pauci pertingebant ad cælum, cum sola constaret via præceptorum, nunc eò mille, iterumque mille perveniunt. Itaque si viâ facili illuc cupias evadere: *Ego sum via.* sequere Consilia Evangelica, quantum potes. hoc est enim agere more sapientis: *qui sapiens est.*

ast. audy confilia. Prov. 12. v. 15. sine his fieri potest, ut salutem consequaris, quis hoc ignorat? sed longè majore labore. & ideo si non sunt leges obligantes, sufficit esse salutare. quin imò si non leges obligationis, melius est, quia leges sunt amoris, & hocposito suavius implentur. Ita te dignum demonstrabis eà forte, quæ tibi obligat, ut non sis natus servus, sicut populus Veteris Testamenti, sed Amicus. & quam causam fuisse putas, quòd illi populo non sint data Consilia? Leges Amoris non erant consentaneæ statui servitutis.

3. Considera Christum esse Veritatem, & ut talem movere. videre cupis, ut moveat? Ecce! quantam mundi partem brevissimo tempore post se traxit. *Ecce! mundus totus post eum abiit.* Jo. 12. v. 19. Et quomodo post se traxit? vi veritatis. ista est aptissima in oratore sacro ad faciendum motum. Bonus est clamor, bonus strepitus & concussio pulpitorum, sed demum isti non sunt, qui de Auditoribus, quibus est humana ratio, triumphant. triumphus veritati servatur. & sic vides eà usum esse Christum ad reducendum mundum. *Sanctifica eos in veritate.* Joh. 17. v. 17. non perstrepsit tympanis, non personuit tubis, non imisit armatos exercitus, solum voluit ubique personare veritatem, & ista sanctum reddidit. Verum est, in hunc finem etiam usum esse prodigiis, sed ista sequebantur: *Domino cooperante; & sermonem confirmante sequentibus signis, non preceden-*

tibus, sed sequentibus. Marc. 16. v. 7. quia prodigia sæpius serviebant ad faciendum illustriorem triumphum, roborandos credentes, ad confutandos obstinatos. ceterum sine deo veritas vincit, quoniam ista in rebus humanis majorè vim habet, quàm ipsa prodigia. Pone prodigia, non sereri vera, quid virium habebunt ad expugnandum? at veritas etiam inimicis statim vincit, ac agnoscitur. *Quem enim fortius desiderat anima, quæ veritatem? S. Aug. Quòd si igitur que in præsentem diem non inducuntur, animum saltem serio sequendi Christum; quid dicemus: dicemus, non advertere, non applicare animum percipiendæ, quæ dicit. si percipi fieri non posset, ut resisteres orationi qualis hic est, plenus gratia & veritate.* Jo. 1.

4. Considera Christum esse vitam, & ut talem etiam delectare. summa est voluptas vitæ, & ideo Coronæ beatitudinis ferè semper dicitur Corona Vitæ. *Accipiet coronam vitæ. Dabit tibi coronam vitæ.* sed qualis hæc vita, quam dat Christus? Duplex est vita gratiæ, & vita gloriæ. utraque plena delectationis ineffabilis. Vita gratiæ est beatitudo vitæ præsentis, & gloriæ est beatitudo vitæ futuræ. utrumque est illam esse florem, hanc fructum, sed ex hoc capite utrumque suavitissimum. fructus est perfectio floris, & est promissio fructus. hinc sua debet voluptas inest, quæ delectat. ceterum si nôsse velis, quantum Christus dicendo delectet, vide hoc illum eg-

re, ut quisquis illi studiosè auscultat, aliud non curet. Magdalena ad ejus pedes nullà tangebatur curâ ciborum. *secu pedes Domini audiebat verbum illius.* Schœfatis illam sustentabat. Et innumerî sancti in cellis suis & cavernis omnino contenti vivebant, dum illum audirent. si tibi suave non accidit illum audire, quàm verè dicetur aures tuas esse ab illis concionatoribus obtusas, qui sunt *Prurientes aures!* Bene examina te ipsum, & deprehendes, te hominum conversationibus perverti. Illas plus debito frequenter, & in his aures habes nonnisi novis narrationibus, jocis, saryris, & aliis ejus generis mundi sermonibus assuetas. unde mirum non est, te parum

esse idoneum percipiendæ delectationis sinceræ, quam Christus affert. Christus ut vita delectat, vita verò est delectatio omnium facilè maxima, quia ad hanc retinendam ceteris demum omnibus renunciare. sed est delectatio profunda, seria, solida, non est delectatio sensibilis, ut illa, quæ sentitur in venatu, in convivio, in choreis, & similibus, quæ respectu vitæ gustus sunt planè frivoli. Et tamen quot sunt, qui ut istis saturentur ad excessum, ipsam vitam decurrant. fortè periculum est, ut idem tibi respectu Christi contingat. Relinquis delectationem vitæ pro delectationibus vanitatis.

XXVI.

Tres species odovit anima mea, & aggravor valde anima illorum. Pauperem superbum, & divitem mendacem, & senem fatuum & insensatum. Eccli. 15. v. 3.

1. Considera, quàm infelices sint tres istæ hominum classes, quas ait Dominus ad eò sibi invitas, ut non nisi graviter & ægrè sustinere illos possit in terrâ. *Aggravor valde anima illorum.* & quæ sunt istæ? Pauper superbus, dives mendax, senex fatuus, & insensatus.

Durum est sustinere *Pauperem superbum*, quia si dives superbiat, excusationem habet: at si pauper superbiat, excusari nullo modo potest, quia vilis ejus conditio videretur ipsi imponere necessitatem humilitatis. *Quid*

superbit terra & cinis: Eccli. 10. v. 2. *Terra in vitâ, cinis post mortem.*

Durum est sustinere *divitem Mendacem*, quia si fames pauperem seducat, ut mentiendo fallat, ut dolis, & fraudibus utatur, nemo miratur: sed divitem mentiti probrum est maximû, quia non fames sed insatiabilis cupiditas ad hoc impellit. quantum ab avaritiæ excæcatum esse oportet, qui pauperem se fingit, ne suis creditoribus satisfaciât. *Operiantur pallio succino, ut mentiantur.* Zach. 13. v. 4.

Durum est sustinere *senem fatuum* & in-

& in-